

ДУМА

ПРО НАУМА БЕЗУМОВИЧА.

одеп листок з історіі рајхсрату

Джеджалика.

Ц. на 10 кр.

і в.

Друкарня „Лова друкарня“,

друкар А. Маньковського.

1879.

О́ј були віки Тројана,
Славні, кажут, і богаті,
Хоть ні оден шче Рутенець
Не сидів тоді в рајхсраті.

Густо-часто шче ј опісьльа
Сонце і на нас сьвітило,
Хоть о книжочках Просьвіти
Шче нікому сьа ј не сніло.

Була, кажут, честь і слава,
Віјськова, козацька справа,
Шчо по сьвіті гомоніла,
Гомоніла тај пропала.

Все пропало! С тіла Руси
Облетіли давні шмати, —
Тра нового вже кожуха,
По новому тра јі вбрати.

Все пропало, — а пропале
Ніщо в пісни ј споминати, —
В нас нові тепер геројі,
Про нових нам тра ј співати.

Геј засіли депутати
Ген у Відни, пане брате, —
У віденському рајхсраті
Је ј рутенські депутати.

Је там славні „батьки Руси“, —
Се нові у нас геројі,
Се надіја наша, — вни нас
Виведут з біди старојі.

О, вни, брате, нам обчистьят
Не лиш тіло, але ј духа
Від піжаньства, від лінивства
І від ґрунту ј від кожуха —

Гет обчистьят! Будем, брате,
Чисті, вільні, мов сьвјатіјі,

І тоді ажень дльа Руси
День свободи надоспіје.

О, тоді аж увідемо
Наче Лазар із берлога,
С того падолу податків
І додатків в царство бога.

О, тоді аж станем лехкі,
І свободними устами
Заспівајем так, шчо Христе!..
Словом — рај буде між нами.

Лиш заждім! До благодати
Не ботато нам хибује,
Решту наші депутати
Незабавком домајструјут.

Лиш заждім! А поки ждати
Тојі з неба благодати,
Слухајмо, шчо депутати
Будут в раді глаголати!

Пан міністер хоче грошиј
На казарми, на гармати,
На мундурі, окупаці, —
Рајхсрат гроші мусит дати.

Пан міністер гречно просит
Грошиј зо сто міліонів
І рахунок розкладаје
Серед жартів і уклонів.

Хоть рахунок недокладниј,
Аж крізь діри вітер віје, —
Але шчо кому до того,
Де міністер гроші діје?

Хоть крај в нужді, темниј, бідниј,
Та міністер бо хорошиј,
Такиј милиј, такиј гречниј,
Тај так льубо просит грошиј!..

„Тра піддержати повагу...
Тра в розвоју не вступати...“

Тра нові мундурі шити
Тра нові гармати льати.

„Грошиј тра сто міліонів,
Правда, шчо здалось би більше,
Но на нині ј того досить, —
Решту додасте пізніјше.“

Пан міністер красно просит,
Чому б, бачитсьа, не дати?..
Але рајхсрат починаје
Розговори і дебати.

Розговори і дебати:
Ци му дати, ци не дати,
Ци крај може, ци не може,
Ци потрібні му гармати?

Розговори съуди, туди,
Пан міністер аж съа нудит...
„Шчо, гадаје, плести дуби!
Як ја схочу, то так буде!“

Пан міністер добре знає,
 Куди діло за чуб взяти, —
 Камердинра посилає
 Між рутенські депутати.

„Камердинер, — осьде пачка, —
 Шчо в тіј пачці, не питајся, —
 На — де посол Безумович, —
 Швидко д нему перепхајся,

„Дај јому.“ Слуга полетів.
 Пан міністер вже не дбає.
 Шчо гадає — господь знає,
 Але рајхсрат ніц не знає.

У рајхсраті при дебаті
 Всі Рутеньці шепчут стиха:
 „Треба дати ј без дебати, —
 Пошчо крику, пошчо лиха!“

Тільки славниј Безумович,
 Прозваниј „рак поступович“

Підгортає сивиї волос, —
 Просит сьміливо о голос.

Пан міністер теє бачит,
 Мисли добре му вішчујут:
 „Безумович бере гроші,
 А Рутенці голосујут!“

„Геј панове депутати,
 Австријацкі вірні льуде!
 Слухају ја вашу мову,
 Тај гадају: Шчо то буде?“

„Шчо то буде з нашим крајем,
 І з урјадом і с церквами
 Коли дух гордиї, безбожниї
 Вкоренивсья меже вами!“

„Пан міністер хоче грошиї
 На мундурі і гармати,

А ви в гордості плетете :

— Шчо, ци дати, ци не дати ?

„Пан міністер ! Ви згадайте ,
Шчо се власть ! А час вам знати ,
Шчо усьака власть від бога , —
А власть може розказати !

„Уважайте : він не каже ,
Тільки просит дуже гречно , —
Шче вам мало ?.. Раджу : дайте !
Бо не дати — небезпечно !

„Він рахунки розкладає ,
Він толкуєсь перед вами ,
А ви сьмієте сваритись
Богохульними словами !

„Впрочім — ох , мої панове ,
Важко серце розпороти , —
Виж згадайте : хто ви ? шчо ви ?
Ви австрієські патріоти ?

„Так ви стоїте на стражи
Чести і поваги краю?
Честь, повага упадає,
Сторожі міністра дајут!

„Ох, панове депутати,
Сумно навіть погадати:
Пан міністер грошиј хоче,
Ви не хочете му дати!

„Уважајте лиш на мене
І на моїх ось собратів:
Пан міністер зажадає, —
Ми не сьміјем відказати.

„І не думајте панове,
Шчо в нас розкіш і достатки!
Ні, і в нас једнака нужда
Обдирає с пліч манатки.

„Наш народ страшенно бідниј,
Так страшенно, депутати,

Шчо не буде вже мав далі
За шчо службу раз наньати!

„В нас хати — свинськії кучі,
А церкви мов обороги, —
Льуд жије в нас лободоју,
Аж му пухнут руки і ноги.

„В нас жиди друт за горівку,
Грунт за лихву ліцитујут,
А Льахи шче нашу мову
І наш обрјад гет нехтујут.

„Ми досить уже терпіди,
Така була воля неба,
Та протерпимо шче більше,
Коли того буде треба.

„Бо терпіти і коритись
Від батьків сьа ми навчили,
І як треба, мем коритись
І терпіти і до могили.

„Оджеж, хоть таке в нас горе,
Хоть так тьажко креперујем,
То ми прецінь сьміло, јавно
За міністром голосујем.

„Ми не були ворохобні
І не будемо ніколи, —
Тре податки побільшити,
То ј побільшујем поволи.

„Ми австріјські патріоти, —
Ми дльа Австрії готови
Не то гроші — кров віддати,
Як би було треба крови!

„Шчо ми скажем, льуд то зробит,
Лиш го добре тре стиснути, —
Крај великиј, — сто мільјонів
Чень шче мож буде добути!

„Ми австріјські вірні діти,
Не покинем неньки свої,

Будем вірні їй до смерти, —
Ні, до торби дідівської!

„Хоче грошиї пан міністер, —
Як ми сьміємо не дати?
За міністром голосуєм,
Бо ми руські депутати!

„Лиш одну надію маєм
На міністра... Ясниї пане, —
Ченьже, хто вам вірно служить,
То ї заплату тої дістане?

„Ми за вами, більшість з нами,
Що ви хтіли, то і буде, —
Але зважте, — ось о трінгельт
Просьат бідні руські льуде.

„Просьат руські депутати,
Що терпіли так богато,
Щоб ви зволили за вірність
Їм маленькиї трінгельт дати!

„Як вода потрібна морју ,
 Хлопам полотняник зрібниј,
 Як волам потрібна паша ,
 Так і трінгельт нам потрібниј.

„Як належит богу свічка ,
 Хрест владиці а серп женцям ,
 Так і трінгельт , јасниј пане ,
 Нам належится , Рутенцям.

„Як дожджу чекаје канья ,
 А душа спасінья з неба ,
 Так чекајем ми трінгельту ,
 Бо трінгельту всім нам треба.“

Так преславниј Безумович
 Говорив при тіј дебаті ,
 І пішла хороша слава
 Про Рутенців у палаті.

Говорили різні льуде ,
 Говорили съуди ј туди ,

ЛЛМФ

100

Лар. Б

Група

Іва. В

532

А міністер усміхаєсь :
„Як ја хочу, так і буде!“

Пан міністер усміхаєсь ,
Мисли добре му вішчујут :
„Безумович бере гроші ,
А Рутенці голосујут.“

